

به سازمان جهانی کار ILO

" به این نمایندگان و اینگونه بازی دل نبندید ! "

سرمایه داری ، از زمان پیدایی تا به امروز ، همواره برای تثبیت موقعیت طبقاتی خویش و تحکیم هر چه بیشتر مناسبات ذلت بار و استثماراری در جامعه ، هیچگاه خود را بی نیاز از ابزارهای سرکوب و تحمیق توده های کارگر ندیده و پیوسته تلاش کرده است تا در راستای ایجاد شرایط مناسب جهت انباشت هر چه افزونتر سرمایه و استثمار بیرحمانه ی کارگران از این ابزارها به بهترین شکل ممکن ، بهره برداری نماید .

در ایران تحت حاکمیت سرمایه داران نیز ، اوضاع غیر از این نبوده است . سرمایه داری در ایران ، سالهاست که کنار ارگانهای سرکوب و اختناق ، اقدام به تشکیل تشکل های به ظاهر کارگری ، جهت تحمیق توده های کارگر نموده و با همه ی توان تلاش کرده است تا با سوء استفاده از این ابزارها و تشکل های سرمایه ساخته و سرمایه پسند ، کارگران را از مسیر درست مبارزه علیه سرمایه منحرف نماید.

شورای اسلامی کار و خانه ی کارگر ، خود در ردیف اینگونه ابزارها برای تحمیق و فریب کارگرانند که از سالها پیش با نام و ظاهری کارگری به دست عوامل و کارگزاران سرمایه ، ساخته و پرداخته شده اند ، تا بویژه در مقاطع حساس و تعیین کننده ی رو در رویی کارگران و سرمایه داران حول مطالبات و خواسته های کارگری ، از کوچکترین آن گرفته تا بزرگترین و اساسی ترین آنها ، همچون گماشتگان سرمایه ، از منافع سرمایه داران دفاع نموده و درخوش خدمتی به آنان ، در مقابل کارگران قد علم کنند.

شورای اسلامی کار و خانه ی کارگر، به ظاهر در شکل و هیئت تشکل های کارگری ، در تمامی دوران موجودیت چندین و چند ساله ی خود - از یکی دوسال بعد از انقلاب ۵۷ تا به امروز - در جهت خدمت گذاری به سرمایه داران - که کارشان چیزی جز بهره کشی هرچه بیشتر و وحشیانه تر از کارگران و دوشیدن قطره قطره شیره ی جان شان چیز دیگری نبوده است - از هیچ کوششی فرو گذار نکرده و درصددیت با منافع کارگران و به کجراهه کشاندن مبارزات حق طلبانه ی آنان از مسیر و محتوای ضد سرمایه داری خود ، گوی سبقت را گاه از خود سرمایه داران و سینه چاک ترین عوامل آنان ، ربوده اند.

در طول تمامی این سالها سردمداران خانه ی کارگر، این مستمری بگیران سرمایه که خود را نمایندگان کارگران قلمداد می کردند، بهمراه تنی چند از عوامل شورای اسلامی کار ، در درون کارخانجات و مراکز کار و تولید ، کاری جز خبرچینی و جاسوسی برای سرمایه داران ، علیه کارگران و همکاری با عوامل سرمایه در همه ی زمینه ها و ابعاد ، از جمله در هیئت های سه جانبه ی معروف ، برای تعیین حداقل دستمزد کارگران به مراتب در زیر خط فقر (که آخرین آن را در تعیین مبلغ ۱۸۳ هزار تومان برای سال ۸۶ دیده ایم) نداشته و همواره به مخالفت با خواستها و مطالبات حتی صنفی و رفاهی کارگران - البته به بهانه های مختلف - برخاسته اند. سردمداران جیره خوار خانه ی کارگر همچنین در جهت پاسداری از منافع سرمایه داران و عوامل آنان ، با ایجاد هرگونه تشکل مستقل و غیر دولتی کارگران از هر شکل و نوع آن اعم از شورا و مجمع نمایندگان و سندیکا ویا هرچیز دیگر مخالفت کرده و با اعتصاب شکنی و حمله به اجتماعات و تجمعات

کارگری در طول این سالها، ماهیت فعالیت ضدکارگری خویش را درپیشگاه کارگران آگاه، آشکارا به نمایش گذاشته است . تا آنجا که امروزه دیگر حنای این تشکل ضد کارگری و همزاد دیرینه ی آن " شورای اسلامی کار " در نزد کارگران رنگی نداشته و هر دوی این تشکل ها در مقابل کارگران بی اعتبار و بی آبرو شده اند .

متأسفانه درست در چنین شرایطی است که سازمان جهانی کار (آی ال او) خانه ی کارگر را به رسمیت می شناسد و نمایندگان آبرو باخته ی این تشکل ضد کارگری را که در شرایط حاضر از کمترین پایه و اعتبار در بین کارگران برخوردار نبوده و اتفاقاً "بیشتر به چاقو کشی و چماقداری در نزد کارگران شهره اند، به عنوان نمایندگان کارگران ایران ، به مجمع سالانه خویش در ۸ ژوئن فرا می خواند و آنان را به جلسه راه می دهد .

سؤال ما در اینجا ، از این سازمان که خود را سازمان جهانی کار با میلیون ها عضو می داند ، این است که به اصطلاح این نمایندگان (نمایندگان خانه ی کارگر) در کدام مجامع کارگری واز جانب چه کسانی بعنوان نمایندگان کارگران ایران برگزیده شده اند که شما با پذیرش آنان به جلسات سالانه ی این سازمان ، پای عوامل شناخته شده سرمایه را به چنین مجامعی باز می کنید تا احیاناً " آبروی نداشته و از کف داده شان را باز ستانند و از این طریق - اگر بتوانند - چند صباحی دیگر بر گرده ی کارگران سنگینی کنند .

البته لازم است که (آی ال او) و کارگران متشکل در آن سازمان جهانی بدانند که در شرایط حاضر تشکل های سرمایه ساخته و آبرو باخته ای چون خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار ، بی حیثیت تر و مفتضح تر از آن هستند که با این ترفندها و زمینه سازی ها ، در دل کارگران ایران جای بگیرند ومورد قبول و پذیرش آنان واقع شوند . در واقع ، خاطرات مصائب و درد و رنج سالیان دراز رو در رویی کارگران با این به اصطلاح نمایندگان و این تشکل ها ی ضد کارگری بسیار تلخ تر از آن است که با این قبیل تحرکات سرمایه پسند ، از ذهن کارگران پاک شوند . این گونه بازی ها ، تنها عملکردهای آن سازمان جهانی (ILO) را در نزد کارگران جهان بی رنگ تر و کم رمق تر خواهد نمود . این بازی ها تنها به تتمه ی حیثیت و اعتبار آن سازمان جهانی لطمه خواهد زد . به اینگونه بازی ها دل نبندید .

اتحاد کمیته های کارگری ۲۰/۳/۸۶ – 10.06.2007

komiteyekargari@gmail.com